

малъ никакво противно ученіе на вѣрж-тж,
 нъ дрѣгы-тѣ Епископи мѣ завиждали; и за
 това распрѣ-та имъ не е за вѣрж, нъ за
 каприциі. Царь-тж, като единъ простъ зне
 можъ да угади, че Аріеви-тѣ послѣдовате-
 ли го льстятъ, нъ заповѣдва незабавно
 да свѣрне Аріѣ отъ заточеніе-то и да си
 доде на мѣсто-то въ Александріѣ. И тѣй,
 за глж честь на черквж-тж, скверный ере-
 тикъ сполѣчи да влезе пакъ у града Алек-
 сандріѣ. Това быде твърде тажко и уси-
 ло за правовѣрны-тѣ, а повече за Атанасіа,
 кой-то едвамъ цю вѣше постѣпилъ тогава
 на чинъ Архидіаконъ, и наздраво падаше
 чистж-тж Христіанскж вѣрж, а гавно гоне-
 ше того злобнаго вѣлака съ своатъ Богомж-
 аренъ языкъ и писменно, като го пропо-
 вѣдавше за невѣрникъ. Най-сѣтнѣ Атан.
 подкани и Архиепископа си Александра да
 пишжтж двама-та до цара и, слѣдъ като
 му докажжтж неговж-тж сѣрдечнж прос-
 тотж, да му приложжтж, че той е из-
 лганъ за Аріа, кого-то черква-та Божіа и
 Св. отцы исхвърлихъ, а той го прощава и
 му дава волж да бѣде на слжжеж-тж си;